

Отже, формування та становлення ядерного права, яке, за визначенням Г.І.Балюк, представляє собою систему правових норм, якими регулюються відносини, пов'язані з використанням ядерної енергії, ядерних об'єктів, джерел іонізуючого випромінювання у різних сферах життєдіяльності [4, с. 68], тісно пов'язане з ядерним законодавством, головне призначення якого полягає в тому, щоб правовими засобами сприяти найбільш безпечному використанню ядерної енергії, забезпеченню ядерної та радіаційної безпеки, захисту людини від впливу іонізуючих випромінювань, охороні навколишнього середовища від радіаційного забруднення.

Список використаної літератури

1. Українська Радянська Енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://leksika.com.ua/15900203/ure/atomna_energetika. – Назва з екрана.
2. Сайт Всесвітньої ядерної асоціації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://world-nuclear.org/information-library/country-profiles/countries-t-z/ukraine.aspx>. – Назва з екрана.
3. Балюк Г. І. Проблеми формування та становлення ядерного права України [Текст]: дис. ... д-ра юрид. наук: спец. 12.00.06 «Земельне право; аграрне право; екологічне право; природоресурсне право» / Г. І. Балюк. – К., 2000. – 363 с.
4. Балюк Г. І. Ядерне право України: стан і перспективи розвитку (правові аспекти радіоекології) [Текст] / Г. І. Балюк. – К., 1996. – 140 с.
5. Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку [Текст]: Закон України від 08.02.1995 // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 12. – Ст. 81.
6. Енергетична стратегія України на період до 2030 року [Електронний ресурс]: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 № 145-р. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0002120-13>. – Назва з екрана.

А. О. Чепой

студ. III курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: ст. викл. Є. М. Корнєєва

ПРИНЦИПИ ВИКОРИСТАННЯ ПРАВА НА ТОРГОВУ МАРКУ ТА ЗНАКИ ДЛЯ ТОВАРІВ І ПОСЛУГ

Створення рівних умов господарювання для різних типів товаровиробників, впровадження конкурентних правил в їх діяльність, необхідність насичення ринку товарами і послугами для задоволення потреб населення обумовлюють об'єктивну потребу

в правовому механізмі, що забезпечує належну індивідуалізацію підприємств і організацій, а також вироблених ними товарів і послуг. Цю роль і покликані виконувати торгові марки.

Українське законодавство закріплює принцип вичерпання прав наступним чином: «Виключне право власника свідоцтва забороняти іншим особам використовувати без його згоди зареєстрований знак не поширюється на: ...використання знака для товару, введеного під цим знаком в цивільний оборот власником свідоцтва чи за його згодою...» [1, ст.16].

Тобто після того, як товар із нанесеним на ньому знаком для товарів та послуг був введений в цивільний оборот, власник свідоцтва на знак для товарів і послуг втрачає право забороняти використання свого знаку по відношенню до такого товару. Тобто власник свідоцтва втрачає право забороняти продаж, імпорт та експорт по відношенню до товару, який був введений ним у цивільний оборот, і подальше використання знака для товарів та послуг по відношенню до такого товару є вільним та не потребує згоди власника знака для товарів та послуг.

Відповідно, виникає питання, на якому етапі права власника свідоцтва є вичерпаними з точки зору українського законодавства: після того, як товари були введені в цивільний обіг незалежно від території, де це відбувається, або лише після того, як вони були введені в обіг на території України.

У багатьох країнах існує територіальне обмеження правової охорони товарного знака. Це означає, що охорона отримана на Україні не поширюється на інші країни і будь-яка зацікавлена особа може пройти реєстрацію товарного знака в іншій країні та стати законним власником товарного знака. Винятком з цього переліку є товарні знаки, які стали загальновідомими в усьому світі. Але навіть для загальновідомого знаку доцільно здійснити реєстрацію товарного знака [2, с.124].

Національна модель використання торговельних марок виходить з принципу їх реального використання, і лише поважні причини можуть дозволити використання знака у формі сповіщення, інформування третіх осіб про те, що певна торговельна марка використовується. Суттєвим є те, що окрім принципу реального використання торговельної марки у вітчизняному законодавстві закріплено також принцип обов'язкового використання торговельної марки. Відповідно до Паризької конвенції з охорони промислової власності, якщо в країні використання зареєстрованого знака є

обов'язковим, реєстрація може бути скасована лише по закінченні справедливого строку і лише тоді, коли зацікавлена особа не подасть докази, що виправдовують причини її бездіяльності [3, ст.5].

Відповідно до українського законодавства, якщо знак не використовується в Україні повністю або щодо частини зазначених у свідоцтві товарів і послуг протягом трьох років від дати публікації відомостей про видачу свідоцтва або від іншої дати після цієї публікації, будь-яка особа має право звернутися до суду із заявою про дострокове припинення дії свідоцтва повністю або частково.

Щодо принципу вичерпання прав на знак для товарів та послуг, то він наразі закріплений у Директиві ЄС 2008/95/ЄС від 22.10.2008 р. Цей принцип передбачає, що власник торговельної марки не має право забороняти її використання по відношенню до товарів, які були випущені в продаж в Співтоваристві під цією торговельною маркою власником торговельної марки або за його згодою [4, с.153]. Саме в такому напрямку доцільно було б формувати практику застосування принципу вичерпання прав в Україні: за точку відліку має прийматись продаж, в результаті якого власник використав економічну вигоду від торговельної марки. Однак питання, яким чином буде застосовуватись цей принцип в Україні, залишається відкритим. Відповіді на ці питання будуть залежати від того, яким чином має визначатись «введення в цивільний оборот», а також від підходу, обраного до застосування принципу вичерпання прав (міжнародного або національного).

Отже, охорона прав інтелектуальної власності на торговельну марку має особливо важливе значення, оскільки саме торговельні марки захищають споживачів від введення в оману щодо виробника, розвивають добросовісну конкуренцію. Необхідність забезпечення належної правової охорони торговельної марки визнана всіма розвиненими країнами. Враховуючи те, що Україна є членом Світової організації торгівлі та має перспективи вступу до Європейського Союзу охорона прав інтелектуальної власності на торговельні марки має стати одним із пріоритетних напрямків діяльності держави.

Список використаної літератури

1. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг [Електронний ресурс]: Закон України від 15.12.1993. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3689-12>. – Назва з екрана.
2. Орлюк О. П. Право інтелектуальної власності [Текст] / О. П. Орлюк. – К.: «Ін Юре», 2007. – 696 с.

3. Про охорону промислової власності [Електронний ресурс]: Паризька конвенція від 20.03.1883. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_123. – Назва з екрана.
4. Моисеева Н. К. Бренддинг в управлении маркетинговой активностью [Текст] / Н. К. Моисеева. – М.: «Омега-Л», 2009. – 336.

Ю. И. Черныш

студ. 1 курса

специальность «Правоведение»

Научный руководитель: ст. преп. М. С. Федорко

ПОНЯТИЕ И СОДЕРЖАНИЕ ДОГОВОРОВ В РИМСКОМ ГРАЖДАНСКОМ ПРАВЕ

Влияние римского права и его значение для развития правовых систем современности бесспорно велико. Объясняется это тем, что римское право характеризуется самой точной и логичной разработкой основных правовых отношений. Почему так? Некоторые авторы указывают на то, что римское право складывалось в момент острой социальной борьбы, в которой предпочтительнее было отказываться от многого, сохраняя самое важное, что и сформировало такие черты, как строгость, жесткость правовой регламентации, рационализм и житейская вековая мудрость [1, с. 10]. Данные качества предопределили становление строгой юридической системы, объединенной широкими принципами, связывающими правовые нормы [2, с. 426].

В договорном праве наиболее ярко отразились основные особенности и преимущества римского права. Слово «договор» происходит от глагола *contra-here* или *con-traho*, что означает буквально «стягивать». Договор есть обязательство, возникающее в силу соглашения сторон и пользующееся исковой защитой.

Для того чтобы договор считался действительным, он должен был отвечать ряду условий. Во-первых, наличие соглашения договаривающихся сторон о содержании договора. Данное соглашение не могло противоречить так называемым добрым нравам (*boni mores*). И, во-вторых, содержание договора должно было быть физически возможным. Римские юристы приводили такие примеры невозможности исполнения: некто обязался тронуть небо пальцем, некто обязался продать гиппоцентавра (фантастическое существо с лицом человека и туловищем лошади).

В римском праве различали также договоры строгого права и договоры, основанные на доброй совести. Договоры строгого права